

Interview. Den kreative leg er det vigtigste for brødrene Jens og Peter Hellemann, der kastede sig over Mozart efter succesfulde teaterkoncerter med musik af Dylan, Beach Boys og Beatles. Resultatet har premiere på Betty Nansen Teatret på onsdag.

TAKK! Trine Munk-Petersen
© Impresariogade.dk
Foto: Ulfertine Sørensen

De begynder begge at spille zarahellvioli som femårige. Senere kommer de i samme musikmaterialeklasse på Nørre Gymnasium, og i 1998 de afgangsksamen fra Rymark Musikseminarium – Jens på guitar, Peter på klaver. De senere år har de været musikalske bagmand på en række succesfulde teaterkoncerter med musik af Bob Dylan, Beach Boys og The Beatles, og på onsdag er tvillingbrødre Hellemann sammen med instruktøren Nikolai Cedeholm aktuelle med »Teaterkoncert Mozart på Betty Nansen Teatret. Her vil de senere de klassiske værker på en helt ny måde.

»Vi har selvfølgelig søgt på YouTube, og vi har ikke fundet noget. Det bare minder om det, vi har hørt før. Det er netop det, der har været så enormt udfordrende. Vi vidste ikke præcis, hvor vi ville have», siger Peter Hellemann, da Berlingske mødte de to brødre på Betty Nansen Teatret før premieren.

PROGRAMMET LOVER – en rejse gennem Mozarts verdensklasse kompositioner, som du aldrig har set eller hørt dem før. Og umiddelbart er det heller ikke noget. I 70'erne så vi en klassisk elegance over det stortestiske scenemusik, der bugter af moderne lyd og lydudstyr og med et velvoksnet trommesæt trods den pågængende.

»I prøver at trække et tråd fra vores musik, som vi adover den i dag, og tilbage til de gamle mesterværker – for på den måde at gøre det lettere at lække nogle blik til og gøre det lettere for dem at relatere sig til musikken», siger Jens Hellemann.

»Man skal passe på med de forkerte tradition med konservativ, en tradition skal videreføres, ikke konservativ. Den skal også kunne bruges i nutiden – den skal beholde rødderne, tilføjer Peter.

»Heri den klassiske musik, men også nogle gange i rockverdenen, er der en tendens til at få må ikke lave noget om i musikken. I opera, for eksempel, må du lave den alt andet, du må finde på helt nye og anderledes kostumer, du må genoprette åbenheden osv. Men musikken

Nix piller' Og det er jo egentlig podsig, så det gør op med.»

UDGANGSPUNKTET for teaterkoncerten er nogle af de mest kendte og bedste af Mozarts klassiker, »Flyvefløjten«, »Don Giovanni«, hans Requiem, 7. symfoni, nr. 40, og 1. symfoni nr. 41, serendone »Kite Kite Nachtmusik« og Klaverkoncert nr. 21, der opskrifter fra filmen »Chin Madigan«.

»Vi har truffet nogle kunstneriske valg, som vi synes var nødvendige. Bente og Tommet har vi skrevet en række af Mozarts kendteste temaler om til sang. Ikke bare hans mange fantastiske operaver, men også temaler fra andre af hans værker» fortæller Jens. »Og så har vi fået teaterforfatteren Neill Furio, som er af de store undergrundsmusik i New York, til at skrive helt nye tekster, der svarer mere til den verden, vi kommer fra end de gamle bøger fra Mozarts tid.»

»Man kan måske ikke kalde det, vi har gjort med Mozarts musik, for en fortolkning. Står der en grundregel», siger Peter. »Man kan måske sammenligne det med det begreb, der hedder »opula kunst«, hvor man fælder stærke marmorornamenter af gamle bygningers rester. Det er der også en nyere musikalsk tradition for, det, man kalder sampling, hvor man bruger styrker af andres musik til at skabe sit eget værk. Samspillet blev offentliggjort i 1980'erne og hele hip-hop-traditionen baserer sig på den teknik. 1980'erne er jo også den tid, vi selv kommer ud af rent musikalsk, så for os er det ikke så nyt.»

De i dag 40-46-årige tvillingbrødre voksede op i et hjem med masser af musik og kreativ udfoldelse. Både forældre er musikundervisere – faderen Frode Hellemann-Jørgensen serministrator i musik og B. forfatter til Frodes spillebøger, hvor eleverne lærer at spille efter belysning.

»Det var omkring i 1970'erne, hvor kreativitet med børn var i højsædet. Vores far var lidt af en foregangsmand og havde nogle tanker om, hvordan børn skulle lege sig ind i musikken – musikkens.

Drengenes vidtløftig blev dog aldrig den helt store succes.

»I begyndelsen var vi meget optaget af det, men det ændrede med, at vi gemte os under scenen, hver gang vi skulle til spille» fortæller Jens,

fakta ■
Brdr. Hellemann

Alder: 40 år
Profession: Musikere og komponister
Uddannelse: Rymark Musikseminarium 1998 (Jens på guitar, Peter på klaver)

Karriere: Helt spillet som solistmusikere med en række danske bands samt med tv-serier teaterforestillinger. Tv-ansvar og vedpladseregulering. Har to produceret teaterkoncerter med musik af Beach Boys, The Beatles og Bob Dylan

Aktuelle med: »Teaterkoncert Mozart på Betty Nansen Teatret med Nikolai Cedeholm, Claus Hermes, Mark Lars, Bente Grønbelt, Nikke Bilde og Martin Gies, scenenset af Nikolai Cedeholm

deres medvirken i Lars Kaalunds opsætning af »Jesus Christ Superstar« og Lisette Knudsen »Sikke«-Guitaristen», som ikke er kommet til det mest udfordrende for kreativitetens, fordi du får input fra nogle verdens, der er meget kreative samarbejde, der foregår her i det fysiske rum, så det er vigtigt at have et rum, hvor man kan arbejde på. Men det er vigtigt at have et rum, hvor man kan arbejde på. Men det er vigtigt at have et rum, hvor man kan arbejde på.

»Det første forestilling, vi alle tre arbejdede sammen om, var »Verdenshistorien på Østersøen« i 2005, en sjov, eksperimenterende danseforestilling, fortæller Peter. Det var der, vi opdagede flyvningerne, og det var også der, vi første gang arbejdede sammen med Anja Vang, som siden er blevet vores faste kostumedesigner. Musikken var en blanding af det typiske moderne musik i kombination med nogle klassiske, som vi ender med og spille lange solos. Det var meget vigtigt dengang for Peter.

DEJ BEGVINDNEV, der fik de to brødre til at arbejde på et stort musikprojekt, var et musikstykke på Brandøys Højskole, da de var 18 år.

»I 12 dage med cremet en danset rock og jazz, både som undervisere og medspillere – efter det var der kun en uge før. Vi vil være professionelle musikere og spille med de store navne», siger Jens.

Efter konservatoriet tilbringe brødre de næste fem år som såkaldte sessionmusikere. De spillede med Lars HUGO, Erann Drott, Anne Linnet, Søs Fenger, Danseorkestret og mange flere, blev studiearbejde. Tv-ansvar og teaterarbejde på strille. Til sidst fik de nok.

»I den periode, hvor vi var så hooked på at blive dygtige musikere, gik det kreative lidt flauten» erklærer Peter. »Hede vores barndom havde det at skrive musik, selv lige med musikken, senere drejede det om begge. Nu var vi blevet 20-årige og havde de udfordringer»

Det var i 1999. Men i det der straks at kaste sig over podcaster, og brødre en anden gammel syssel fra barndommen op og begynde at male objekter for kunstnerne.

»Det var en måde for os at finde tilbage til legen og kreativitet. Musikken var vi blevet så professionelle med, men med musikken var vi stadig glade amatører. Og i den periode begyndte vi så også at skrive musik igen», siger Jens.

»Det var også lige før, vi fik de 70 og vi fik nok, at nu var det på tide at indføre dramme, vi havde glæde musik med i lang tid. Skabe noget selv», siger Peter.

Derfor kom det som en gave fra himlen, da brødre to en række samarbejdsprojekter, b.l.a.

deres medvirken i Lars Kaalunds opsætning af »Jesus Christ Superstar« og Lisette Knudsen »Sikke«-Guitaristen», som ikke er kommet til det mest udfordrende for kreativitetens, fordi du får input fra nogle verdens, der er meget kreative samarbejde, der foregår her i det fysiske rum, så det er vigtigt at have et rum, hvor man kan arbejde på. Men det er vigtigt at have et rum, hvor man kan arbejde på.

»Det første forestilling, vi alle tre arbejdede sammen om, var »Verdenshistorien på Østersøen« i 2005, en sjov, eksperimenterende danseforestilling, fortæller Peter. Det var der, vi opdagede flyvningerne, og det var også der, vi første gang arbejdede sammen med Anja Vang, som siden er blevet vores faste kostumedesigner. Musikken var en blanding af det typiske moderne musik i kombination med nogle klassiske, som vi ender med og spille lange solos. Det var meget vigtigt dengang for Peter.

NÅR HOLDT GÅR I GANG med en ny forestilling, blev det normalt med tre-fire dage brødre i en hytte i Sverige, hvor man fast holdt møder og drøjt samtale. Ikke, også de helt ualmag.

»I tre-fire dage begyver vi os faldende i materialer, tækker med i musikken, lytter til det demot, som Jens og jeg allerede har lavet. Det er på Anja tegninger, ligesom på billeder og skitser ideer til de forskellige scener», fortæller Peter. »Det er en meget væsentlig del af processen.»

FOR BRØDRENE HELLEMANN har samarbejdet med Nikolai Cedeholm og Anja Vang på mange måder været en tilbagevenden til barndommens kreative univers, hvor de både spillede, tegnede og malede, komponerede melodier og levede teater og rejser for hinanden.

Men når først arbejdet for alvor går i gang, har brødre deres egen proces, og den foregår mestendels i et rum.

»Vi sidder faktisk sidest i samme rum. Det gjorde vi meget, da vi var yngre, men nu sidder vi typisk i hver vores hemmelighed, hvor vi arbejder med musikken i et softwareprogram på computer. Det er så sådan, man

gør i dag. Og så sender vi melodier og melodier frem og tilbage til hinanden med forslag til ændringer og ændringer i melodierne» fortæller Jens.

»Den pigepop er både sjov og inspirerende. Og det er en meget flot måde at arbejde på, hvor man så at sige arbejder på den anden lærer uden at se det, der var foroven. Til sidst sidder vi så med en kæmpe bane musikalske variationer, vi skal finde rundt i. Men det fungerer faktisk meget godt»

IÅRLEDIGT med teaterkoncerten er begge brødre meget bevidste om, at det er andre komponisters originale værker, der har mellem hænderne. Og det betyder meget for dem, de bevare respekten for de oprindelige kompositioner, selv om det endelige resultat ofte ligger endog meget langt fra originalen.

»Det er, vi tager fat i, for et mere kreativt. Danen om det er Beatles, Beach Boys, Bob Dylan og Mozart så går det ikke langt til, der er faktisk alle, selv klaveret spillede jeg selv. Det var rodet, hvis jeg skulle kunne blive i det her samarbejde»

»Ja, jeg kunne godt mærke, at jeg bare skulle holde mig væk», griner Peter. »Men bortset fra det synes jeg også, vi har mærke, efterhånden som vi bliver ældre, at gøre sig stille og roligt og begynde at forstå, i virkeligheden er vi som personer faktisk ret urensanset. Det ville ikke være OK, det var jo sådan, Mo-

zart lovede den, og så må sangeren bare lægge sig i stolen for at kunne synge den», siger han. »Men andre gange kan vi vælge at bruge vores moderne tradition og tilføje moderne Mozarts musik til moderne forhold, og det synes vi er lort.»

»Selv om respekten er det, så er det også vigtigt ind imellem at miste respekten, for det er den eneste måde, vi kan være musikken løs fra de gamle rammer, den er lidt fast i tilføjer Jens.

»Man kan med et lidt stort ord sige, at vi prøver at sætte musikken fri. Vi i gennem have folk til at have den på en ny måde, gøre det nye og sige: »Hold da kart, Beatles er da også faktisk en legende». Eller om Mozart: »Jeg vidste ikke, at han var så god». Hvis folk tænker sådan, når de oplever vores versioner, så har vi vist været små. Vi er i musikken til at sætte musikken fri. Vi i gennem have folk, der faktisk ligger her. Grunden til, at vi er blevet hangende i den her branche, som vi synes har lidt travlt på, er jo, at vi har en ambition med musikken. Så når vi går i gang med et stort møde, er det i høj grad også med en følelse af, at vi gør det for deres skyld»

NÅR TÆPPET GÅR for »Teaterkoncert Mozart« fra på onsdag, vil publikum kunne opleve Peter Hellemann på scenen med sit keyboard, mens Jens befinder sig ude i kulisserne. Peter er forestillingens kapelmester, mens Jens instruerer sangpolitik og kor og står for hele forestillingens lydscenarie. Men selv om de har to forskellige hæfter på, ved de både tiden, hvad den anden har gang i, og kan uden problemer skifte mellem funktionerne og hjælpe hinanden.

»Såvidtløjt er der en fordel at have arbejdet sammen så mange år, som vi har», siger Peter. »Forsandheden for, at den kan lade sig gøre, er, at man har en kerne, der passer sammen. Men man skal også selv ville det. Det kræver en indsat af få til fangere, og vi har da også haft vores kriser, arbejdsomstøt og personlig. Men jeg har på fornemmelsen, at vi er nået ud på den anden side, vi har taget uretten, og vi i løbet af det to år stykke at arbejde hinanden god. Vi har den samme musikalske baggrund, så vi tænker relativt en og forstå, hvad hinanden mener. Men der har da også været perioder, hvor vi måtte holde en pause fra samarbejdet»

De gode de blandt andet, mens Jens producerede solobumperne »Klammik«, der udkom i slutningen af september.

»Jeg kunne godt mærke, at jeg havde brug for et projekt, som jeg havde haft for mig selv», siger han. »Det var et stort skridt, jeg skulle gøre. Det var rodet, hvis jeg skulle kunne blive i det her samarbejde»

»Ja, jeg kunne godt mærke, at jeg bare skulle holde mig væk», griner Peter. »Men bortset fra det synes jeg også, vi har mærke, efterhånden som vi bliver ældre, at gøre sig stille og roligt og begynde at forstå, i virkeligheden er vi som personer faktisk ret urensanset. Det ville ikke være OK, det var jo sådan, Mo-

zart lovede den, og så må sangeren bare lægge sig i stolen for at kunne synge den», siger han. »Men andre gange kan vi vælge at bruge vores moderne tradition og tilføje moderne Mozarts musik til moderne forhold, og det synes vi er lort.»

»Selv om respekten er det, så er det også vigtigt ind imellem at miste respekten, for det er den eneste måde, vi kan være musikken løs fra de gamle rammer, den er lidt fast i tilføjer Jens.

»Man kan med et lidt stort ord sige, at vi prøver at sætte musikken fri. Vi i gennem have folk til at have den på en ny måde, gøre det nye og sige: »Hold da kart, Beatles er da også faktisk en legende». Eller om Mozart: »Jeg vidste ikke, at han var så god». Hvis folk tænker sådan, når de oplever vores versioner, så har vi vist været små. Vi er i musikken til at sætte musikken fri. Vi i gennem have folk, der faktisk ligger her. Grunden til, at vi er blevet hangende i den her branche, som vi synes har lidt travlt på, er jo, at vi har en ambition med musikken. Så når vi går i gang med et stort møde, er det i høj grad også med en følelse af, at vi gør det for deres skyld»

NÅR TÆPPET GÅR for »Teaterkoncert Mozart« fra på onsdag, vil publikum kunne opleve Peter Hellemann på scenen med sit keyboard, mens Jens befinder sig ude i kulisserne. Peter er forestillingens kapelmester, mens Jens instruerer sangpolitik og kor og står for hele forestillingens lydscenarie. Men selv om de har to forskellige hæfter på, ved de både tiden, hvad den anden har gang i, og kan uden problemer skifte mellem funktionerne og hjælpe hinanden.

»Såvidtløjt er der en fordel at have arbejdet sammen så mange år, som vi har», siger Peter. »Forsandheden for, at den kan lade sig gøre, er, at man har en kerne, der passer sammen. Men man skal også selv ville det. Det kræver en indsat af få til fangere, og vi har da også haft vores kriser, arbejdsomstøt og personlig. Men jeg har på fornemmelsen, at vi er nået ud på den anden side, vi har taget uretten, og vi i løbet af det to år stykke at arbejde hinanden god. Vi har den samme musikalske baggrund, så vi tænker relativt en og forstå, hvad hinanden mener. Men der har da også været perioder, hvor vi måtte holde en pause fra samarbejdet»

De gode de blandt andet, mens Jens producerede solobumperne »Klammik«, der udkom i slutningen af september.

»Jeg kunne godt mærke, at jeg havde brug for et projekt, som jeg havde haft for mig selv», siger han. »Det var et stort skridt, jeg skulle gøre. Det var rodet, hvis jeg skulle kunne blive i det her samarbejde»

»Ja, jeg kunne godt mærke, at jeg bare skulle holde mig væk», griner Peter. »Men bortset fra det synes jeg også, vi har mærke, efterhånden som vi bliver ældre, at gøre sig stille og roligt og begynde at forstå, i virkeligheden er vi som personer faktisk ret urensanset. Det ville ikke være OK, det var jo sådan, Mo-